
Lidé z Lemniskáty na návštěvě v Karolinu

Lidé z Lemniskáty na návštěvě v Karolinu

Již dva roky běží spolupráce mezi Univerzitou Karlovou a obecně prospěšnou společností Lemniskáta. To díky ní najdeme v nabídce dárkových předmětů univerzity notesy s unikátním designem. A vloni o adventu připravili lidé z této chráněné dílny na nádvoří pod kaštanem dílničku pro děti.

Ráďa, Pavel, Lukáš, Petr, Danuše, Jaruška a Richard se spolu se svým doprovodem Věrou, Andreou a Vlastou na prohlídku Karolina moc těšili. Už pár minut před devátou ostýchavě postávali na místě srazu a vzhlíželi k majestátní budově na Ovocném trhu. Tato malá skupinka lidí je už na první pohled jiná než běžní návštěvníci – všichni do jednoho mají srdce na dlani a věří v dobro všech kolem. Proto jsou vděční za každou informaci, za každou příležitost k seznámení, za každé slovo a větu při rozhovoru. Když se jich na úvod zeptám, co vědí o Karlově univerzitě, ani na chvíli nezaváhal jinak trochu nesmělý Péťa a vykřikl: „Založil ji Karel IV. v roce 1348!“

Snažila jsem se zapamatovat si všechna jejich jména, ale až na výjimky jsem je samozřejmě stále pletla. Tou výjimkou je právě Ráďa. Slečna, která překypuje optimismem, nadšením a je všude minimálně o krok napřed před ostatními, mi podává ruku jako první. Učí mě svůj naučený pozdravný rituál, na oplátku jí ukážu ten svůj. Je nadšená. Já taky. Téměř ve stejném okamžiku se spřátelí s fotografem Reném. Ptá se ho, co používá za objektivy a jak se mu na univerzitě fotí. Když před budovou objeví figurínu Karla IV., bleskově z tašky vytahuje svůj digitální fotoaparát a vyzývá ostatní k akci. Tak trochu fušuje Renému do řemesla. To on je tady téměř dvorním fotografem, ale jak je vidět, nemá to snadné.

Během focení přichází Lída Součková, vedoucí UK Pointu, která to všechno „spískala“. Ona stála před dvěma lety u zrodu spolupráce s Lemniskátou a na dnešek pozvala Vlastu s jejími svěťenci na prohlídku Univerzity Karlovy. Po krátkém seznamovacím kolečku se všichni vydáváme vstříc historii. Tak nějak by se snad velice povrchně mohl označit náš prohlídkový okruh, který dnes Lemniskátu čeká.

Procházíme Křížovou chodbou, nahlížíme skrz okna na Husův dvůr, který vzedme vlnu nadšení, a mjíme triptych Povznesení Jiřího Sozanského, který ji zase viditelně uzemní. Když vystoupáme po schodech do Velké auly, vypadá to, že naši přátelé z Lemniskáty jsou téměř srazeni na kolena. A rozhodně ne fyzickou únavou. U mě to působí vlastně skoro stejně: Můžete být v tomto sále třeba každý týden, stejně vás zas a znova dostane zdejší genius loci. Jak na tom pak má být člověk, který je zde poprvé?! Ráďa, která mi prozrazuje, že její bratr Tomáš tu na rozdíl od ní už byl, je taky ohromena, ale nezapomíná na své hlavní poslání. A už stíhá zamířit objektiv na Karla IV., aby byla záhy středem jejího zájmu ústřední tapiserie a za chvíli kaple a taky pištalý varhan a... Spoušť fotoaparátu je v permanentní akci.

Průvodcovské role se ujímá Markéta z organizačního oddělení. Seznamuje přítomné s nejzajímavějšími informacemi o Karolinu a snaží se nalézt odpovědi na všechny zvědavé otázky. Převažují otázky typu: „Jak je to staré?“ a „Kolik to stálo?“ Stejně i další otázky padají v místnosti s taláry. Skříně s červenými a černými kabátky a uzamčené trezory ukrývající univerzitní poklad – žezla fakult – vyvolají další emoce a nemalé nadšení. Snad každý touží po tom si některý z talárů na sobě vyzkoušet. Zajímavé je, že ani tak netáhne rektorův červený talár, jako oděv pedela. Pravda, vypadá díky hermelínu tak honosně!

Již stoupáme po schodech do patra se sálem, do kterého se kromě pár vyvolených jen tak někdo nedostane. Těmi vyvolenými jsou vedle pana varhaníka a případných zpěváků třeba kolegové zajišťující zvukovou techniku. Bez nich by nebyl slyšet ani rektor! Radka na chvíli zatouží vyměnit svůj fotoaparát za možnost vyzkoušet si hru na varhany. Je sice trochu smutná, ale chápe, že musí zůstat jen u vyřčeného přání. Tak si alespoň vše zblízka a z různých úhlů vyfotí.



Teď už možná tušíte, jak zněla odpověď na mou otázku, co se návštěvníkům nejvíce líbilo. Všichni z Lemniskáty se totiž shodli: „Líbilo se nám úplně všechno!“ A to prohlídka ještě nekončí. Jako jednu z posledních prostor si Lída pro návštěvu naplánovala prodejnu UK Pointu v Celetné ulici. Tam naši noví přátelé vůbec poprvé spatří na policích obchodu vyskládané své výrobky. Převažují noty z ručního papíru zdobené hlavou Karla IV. nebo motivem kolibříka. Je obdivuhodné, když si uvědomíte, jak zručně musí designér pracovat, aby něco takového vytvořil.

Tak až příště budete pro své přátele shánět nějaký originální dárek, co takhle zajít do univerzitního obchodu v Celetné?! V části věnované výrobkům Lemniskáty si určitě vyberete. A navíc uděláte skvělou věc – projevíte vděk za práci, díky níž vzniklo zboží, které má duši!



PROJEKT LEMNISKÁTA – ŽIVOT BEZ BARIÉR: V současnosti zde našlo práci 19 lidí, kteří to nemají v životě lehké a na běžném pracovním trhu by se uplatňovali jen těžko nebo vůbec. V prostorách provozovny v Balbínově ulici nacházejí velkou část toho, co potřebují – smysluplnou práci, bezpodmínečně láskyplné přijetí, respekt a radost z toho, na čem pracují.